ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 4. ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Ὁμήρου ἀρ. 1—Ἔναντι Βουλῆς.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἔτεκεν ἡ φαῦλος δημοσιογραφία καὶ γνήσιον αὐτῆς τέκνον, τὸ μυθιστόρημα, ὅπερ δίκην ἰοβόλου ὄφεως ἔπηξε τὴν φωλεὰν αὐτοῦ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἑστίαις ἄνευ σχεδὸν ἐξαιρέσεως. Τίς δώσει μοι ἀλγεινὴν ὡς Ἱερεμίου λύραν, ἵνα ἀρκούντως θρηνήσω ὅσας ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς τῶν νέων καρδίας ἠνέῳξεν ἀνιάτους πληγάς, ὅσα ἐπώδυνα κατήνεγκε τραύματα τῶν μυθιστορικῶν ἀναγνώσεων ὁ ἐπάρατος δαίμων;

Φθεγγόμενος γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, τάσσω ἐν πρώτῃ μοίρᾳ τὰς μυθιστορικὰς ἐκείνας ἀναγνώσεις αἵτινες ἀπὸ σκοποῦ πρὸς ἠθικὴν ἔκλυσιν γραφεῖσαι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἡδέος καὶ τοῦ τερπνοῦ ἐξεγείρουσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν νέων μιαρὰς ὀρέξεις, κτηνώδη πάθη πρὸ τῆς ἀκατασχέτου ὁρμῆς τῶν ὁποίων κύπτει μαραινόμενον τὸ ἄνθος τῆς παρθένου νεότητος.

Τοιαῦτα ἐν τούτοις μυθιστορήματα ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ κόσμημα τῶν τε δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἀναγνωστηρίων, εἰσὶ δὲ ὁ ἀχώριστος ἡμῶν φίλος ὃν γρηγοροῦντες περιθάλπομεν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν ὑπνοῦντες δὲ σφίγγομεν περιπαθῶς ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον.

Δυστυχῶς ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ τῶν μυθιστορικῶν ἀναγνώσεων ἐγαλουχήθη σχεδὸν ἅπασα ἡ σύγχρονος γενεὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἄδολος, ἀφιλόπατρις, ἄνευ εὐγενῶν αἰσθημάτων, ῥέπουσα πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν ἡδυπάθειαν, ἄνευ δράσεως, νωχελής, σεσηπυῖα. Ποῦ ἡ φιλοπατρία, ὁ ἁγνὸς ἔρως, τὸ εὐγενὲς υἱϊκὸν αἴσθημα; Φεῦ! ἅπαντα ταῦτα ἀπεξήρανεν ἡ ἐκ τῶν μυθιστορημάτων ἐκπεμπομένη ῥυπαρὰ λυσσώδης αὔρα!

Συγκρίνοντες τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν πρὸς ἐκείνην τῶν γεννητόρων ἡμῶν, οὐδεμίαν εὑρίσκομεν σχέσιν, οὐδεμίαν παραβολήν. Ποτισθέντες εἰς τὰ διαυγῆ νάματα ὑγιῶν γνώσεων, σοβαρᾶς διδασκαλίας, οἱ πατέρες ἡμῶν ἤκμασαν ἀείποτε διὰ τῆς αὐστηρότητος τῶν ἠθῶν, τῆς εὐαγγελικῆς ἁπλότητος καὶ τῶν χριστιανικῶν αἰσθημάτων, λευκότριχες δὲ διεφύλαξαν ἐπὶ τοῦ ἐρυτιδωμένου αὐτῶν μετώπου ἀμίαντον τὴν παρθενικὴν ἁγνότητα. Εἰς τὴν ἀθάνατον ἐκείνην, πλὴν φεῦ! παρωχημένην, ἐποχὴν δόξα καὶ τιμή! Ἀφ' ἧς ὅμως εἰσέβαλεν παρ' ἡμῖν τῶν μυθιστορικῶν ἀναγνώσεων ὁ πνιγηρὸς ἀήρ, ἔκτοτε ἡ ἔκλυσις καὶ ἡ διαφθορά. Τοῦ ἀθεμίτου καροῦ ἡ γεῦσις ἠνέῳξεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τέκνων διατελούντων ἔτι ἐν νηπιακῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀθῳότης τρωθεῖσα ἐπτερύγισεν ἀπὸ τῆς ἀπαλῆς τῶν νέων καρδίας, ἀντ' αὐτῆς δ' ἔπηξε τὴν φωλεάν της προώρως ἡ κακοήθεια.

Τῶν ἀνηθίκων μυθιστορημάτων ὁ ἄμετρος σωρὸς φαίνεταί μοι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὥσπερ ρυπαρὸν βορβορῶδες ἕλος, οὗτινος τὰ μεμολυσμένα ὕδατα ἐμπεριέχουσιν ἅπαντα τὰ μικρόβια τὰ ὑπονομεύοντα τήν τε διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν. Πρὸ τῶν μεμολυσμένων τούτων ὑδάτων περισφιγγομένη ἡ μεγίστη τῶν νέων μερίς, ὡς διψαλέα ἔλαφος ζητεῖ νὰ κατασβέσῃ τῶν παθῶν τὴν ἄσβεστον φλόγα, τὸ ἀδάμαστον πῦρ. Ἰλήν, παράδοξον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν πεφιλημένου μυθιστορήματος, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καταβροχθισθέντος, ἐσκυθρώπασεν ἡ νεᾶνις, ὁ δὲ μοῖραξ τέως ἐγκρατὴς ἤρξατο βαδίζων τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν. Ἡ γαλήνη, ἡ χαρὰ καὶ τὸ μειδίαμα ἀπέπτησαν ἀνεπιστρεπτεὶ ἀπὸ τοῦ εὐδαίμονος οἴκου, οἱ γονεῖς συνόφρεις ματαίως ἐζήτησαν τὸ αἴτιον τῆς ἀπροσδοκήτου μεταβολῆς, ἐνῷ ὁ πονηρὸς ὄφις ἠκολούθη τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον λανθάνων ὑπὸ τὴν χλόην. Αἴφνης ἡμέραν τινὰ κρότος ἰσχυρός, ἐκπυρσοκροτήσαντος ὅπλου ἐνέσπειρε τὸν τρόμον εἰς τοὺς οἰκοῦντας. Βιασθείσης πάραυτα τῆς θύρας, πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν τῶν μετὰ φρίκης δραμόντων γονέων ἀπεκαλύφθη θέαμα σκλη-

ρόν, ἀποτρόπαιον. Ὁ πεφιλημένος υἱὸς ἔκειτο ἐκτάδην παλαίων πρὸς τὸν θάνατον, ἐγκαρσίως δὲ ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς ἐλευθέρας σκηνῆς, τὸ μυθιστόρημα ὅπερ ἐπεγράφετο: «Τελευταῖαι Ἐπιστολαὶ Ἰακώβου Ὄρτις».

Ἐὰν αἱ γραμμαὶ ἡμῶν αὗται ἠδύναντο νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῶν γονέων ἐκείνων ὅλων, ὧν ἡ ζωὴ ἕνεκεν τῶν τέκνων τυγχάνει ἄχθος ἀφόρητον, θὰ ἐλέγομεν αὐτοῖς: Θέλετε πράγματι νὰ σώσητε ἀπὸ βεβαίου κινδύνου ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα σας; Ἐπιθυμεῖτε ἀναθρώσκουσαν καὶ πάλιν ἐν τῷ οἴκῳ ὑμῶν τὴν πρώην γαλήνην, τὴν ἄδολον χαράν; Πατάξατε ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς ἑστίας τὸν πρώτιστον ὑμῶν ἐχθρόν, πέμψατε ἐς κόρακας τὸ μυθιστόρημα.

Πατρεύς.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἤδη ὅτε πλήρως κυκρινίσθησαν τὰ ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα τῆς 16 Ἀπριλίου, τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογικῆς πάλης εἶνε πλέον ἢ καθαρόν. Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης προβάλλεται ἐπιτακτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἔθνους. Ἡ τοιαύτη ἔνδειξις εἶνε σαφὴς καὶ ἀναμφίρρηστος διότι θριαμβευτικωτέραν νίκην οὐδεὶς βεβαίως προσεδόκα ὑπὲρ οἱουδήποτε πολιτικοῦ κόμματος.

Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης κατίσχυσε πλειοψηφῶν ὅλων τῶν ἄλλων μερίδων ὁμοῦ προστιθεμένων. Ἡ νίκη ἣν κατήγαγε σχεδὸν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐν τῷ ἐκλογικῷ πεδίῳ ἦτο πανωλεθρία διὰ τοὺς ἀντιθέτους καὶ ἡ πρωτεύουσα ἥτις πραγματικῶς δὲν ἀνέμενε τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἐν τῷ συνόλῳ των, κατελήφθη ὑπὸ εὐλόγου καταπλήξεως.

Ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς, ξένη πρὸς κομματικὰς ἀδυναμίας καὶ πρὸς προσωπικὰ συμφέροντα, ἀτενίζει πρὸς τὸν πανδήμως ἀναδειχθέντα νέον Πρωθυπουργὸν μετ' ἀμεροληψίας καὶ ἐφεκτικότητος. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι εὐάρεστον δι' ἡμᾶς καθῆκον, ἐὰν παρείχετο ἡμῖν δικαία εὐκαιρία τιμητικῶν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων διὰ τὴν μετ' ἀγρύπνου προσοχῆς καὶ αὐστηρᾶς διαχειρίσεως τῆς ἐξουσίας, τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ πανηγυρικῶς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀνόρθωσιν τῶν δημοσίων.

Τὸ μέγιστον ὅμως γεγονὸς τῆς 16 Ἀπριλίου εἶνε ἡ ἀποτυχία σχεδὸν πάντων τῶν διακεκριμένων πολιτικῶν ἀνδρῶν, στερηθέντος οὕτω τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδον τῶν ἐπιφανεστέρων αὐτοῦ μελῶν. Ὑψίστην δὲ παρήγαγε συγκίνησιν ὁ ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος τοῦ κ. Χ. Τρικούπη, ἐπαυξηθεῖσαν ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐπισήμῳ αὐτοῦ ὀργάνῳ δηλώσεως ὅτι μὴ ἀνήκων ἤδη εἰς τὸ Κοινοβούλιον θὰ ἀπέχῃ τῆς πολιτικῆς, καὶ ὅτι συνιστᾷ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ ὅπως συνταχθῶσι καὶ πολιτευθῶσιν ἐν τῇ Βουλῇ καθ' ἣν ἕκαστος ἤθελε σχηματίσῃ πεποίθησιν περὶ τῆς συμφερούσης εἰς τὸ Ἔθνος πολιτείας.

Δι' ἑκατοστὴν φοράν, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ τύπος ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχει τὴν ἐμπρέπουσαν ἰσχύν. Αἱ περισσότερον διαδεδομέναι, αἱ σοβαρώτερον συνταισσόμεναι, αἱ μᾶλλον ἀναγινωσκόμεναι ἐφημερίδες, καίτοι ἐνεκολπώθησαν τὴν ἰδέαν τῆς Ἀνεξαρτησίας, ἐθέρμαναν αὐτήν, ἐνίσχυσαν, διεφήμισαν, κατέστησαν πάγκοινον, ὕψωσαν εἰς σημαίαν μάχης καὶ σύμβολον σωτηρίας, ὅμως οὐδὲν κατώρθωσαν, οὔτε τὴν ἐπιτυχίαν ἔστω ἑνὸς καὶ μόνου ἐκ τῶν ὑποψηφίων τῶν ἀσπαζομένων τὰς ἀρχὰς ταύτας, τοῦ λαοῦ προτιμήσαντος νὰ ψηφίσῃ συνδυασμοὺς καὶ κορδόνι.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ πρωτεύουσα δὲν παρῆλθεν ἀδιάφορος πρὸ τῆς κάλπης τοῦ Κανάρη, τοῦ Μεσσηνέζη, τοῦ Κιάππε, τοῦ Φλογαίτη, τοῦ Ἔσλιν, ἀλλ' ὁ πολὺς λαός, ὁ λαὸς τῶν κομμάτων, ἐμαύρισεν ἀνηλεῶς καὶ αὐτοὺς τοὺς μᾶλλον ἐκτιμωμένους ἐκ τῶν ἀνεξαρτήτων ὑποψηφίων. Αἱ Ἀθῆναι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Ἀνεξαρτησίας, τῆς μὴ τυφλῆς ὑποταγῆς εἰς τὰ κόμματα, ἠνδρώθη καὶ ἔλαβε σάρκα, προσβλέψασαι οὕτω μετὰ στοργῆς εἰς πᾶσαν τάσιν χειραφετήσεως ἀπὸ τοῦ ἀθλίου τῆς συναλλαγῆς καθεστῶτος. Τοιαῦτα πρόσωπα, δυνάμεθα ἄνευ ἐπιφυλάξεως νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὤφειλεν ἡ Ἀττικὴ ν' ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους αὐτῆς εἰς τὴν Βουλήν· καὶ εἶνε ἄξιοι ἰδιαιτέρων συγχαρητηρίων οἱ γνήσιοι Ἀθηναῖοι ἐκλογεῖς, ὡς καὶ οἱ ἀγρόται καὶ οἱ Λαυρεῶται, οἵτινες διὰ τῶν λευκῶν αὐτῶν ψήφων τιμήσαντες τοὺς ἐγκρίτους τούτους ἄνδρας, τῆς τάξεως τοὺς εἰλικρινεῖς λάτρας καὶ τῆς ἀνυψώσεως τῶν πολιτικῶν φρονημάτων θερμοὺς θιασώτας, ἀπὸ τῆς συμμαχικῆς καταδρομῆς ἰσχυρῶν πολιτευομένων στοιχείων, ἐτίμησαν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν σύμπασαν τὴν ἐπαρχίαν Ἀττικῆς.

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ *Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων* θεωρεῖ βαρὺ τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως τὸ λαχὸν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην:

Ὁ κλῆρος εἶνε βαρὺς βεβαίως καὶ ἐργώδης εἴπερ τις δὲ καὶ ἄλλος γνωρίζει τοῦτο ὁ κ. Δηλιγιάννης· ἀλλὰ δὲν εἶνε μικρὸν ἐφόδιον καὶ ἡ παρεχομένη αὐτῷ κατὰ τὰ ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐμπιστοσύνη. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τιμή, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀποτείνεται τόπος συντετριμμένος ἐκ τῶν συμφορῶν καὶ παρ' αὐτοῦ προσδοκᾷ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως, καὶ αὐτὴ ἡ τιμή, ὅτι πρῶτος καλεῖται ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς ἐπανορθώσεως τῶν μεγάλων σφαλμάτων τοῦ παρελθόντος, ἐνῷ ἐξ ἑνὸς κρατύνει τὰς δυνάμεις του, μεγαλύνει ἐξ ἄλλου καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, πρὸς ταχεῖαν καὶ εὐσταθῆ ἐκτέλεσιν τῶν προσηκόντων.

Ἡ *Ἐφημερὶς* κατακρίνει τὰς ἀσχημίας τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν νικητῶν, φαίνεται δὲ διατεθειμένη νὰ συναγωνισθῇ μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων πολιτικῶν στοιχείων:

Ἡμεῖς αὐτοὶ εἴδομεν σεβασμίους κληρικοὺς ἀναιδῶς καθ' ὁδὸν ὑβριζομένους ὑπὸ χυδαίων ἀνθρώπων, ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ὅτι δὲν ἐφρόνουν τὰ τοῦ κορδονίου, πλειστάκις δὲ ἀπόπειραι προγαμεῖς πρὸς συμπλοκάς, προκλήσεις καὶ αἱματοχυσίαι ἀπεσοβήθησαν ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν προκαλουμένων.

Τὸ μόνον φωτεινὸν σημεῖον τοῦ ζοφεροῦ θεάματος εἶνε ἡ σκέψις, ὅτι τοιαύτη κατάστασις, μαρτύριον τῆς ἠθικῆς τοῦ ὅλου κόμματος, ὅπερ ἀξιοῖ νὰ κυβερνήσῃ τὴν χώραν, δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ ταχέως νὰ φέρῃ τὴν ἀντίδρασιν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὰ ὑγιῆ καὶ τ' ἀγαθὰ στοιχεῖα θὰ ἐξεγερθῶσι κατὰ τοῦ ἐπαπειλοῦντος κινδύνου, τιμὴν δὲ καὶ καθῆκον θὰ θεωρήσωμεν νὰ συνεργασθῶμεν πρὸς τοῦτο μετὰ τῶν στοιχείων ἐκείνων.

Οἱ *Καιροί*, ἔκπληκτοι διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐπαινοῦσιν ἐν τούτοις τὸν λαόν, ὅστις μεταξὺ τῶν τριῶν μεγάλων κομματαρχῶν ἐξέλεξε τὸν πλέον ἀκίνδυνον καὶ ἀβλαβῆ:

Δὲν ἐλπίζει παρ' αὐτοῦ μεγάλα πράγματα, οὐδὲ γενναῖα μέτρα καὶ μεταρρυθμίσεις ριζικὰς ἐπὶ βελτιώσει καὶ σωτηρίᾳ τῆς πολιτείας. Δὲν φοβεῖται ὅμως παρ' αὐτοῦ νέας ἐθνικὰς συμφορὰς καὶ στέργει τὸν ἀκίνδυνον εἰς τὸ καθεστὼς δὲ προκείμενον. Ἐλπίζομεν προσέτι, ὅτι ἐκ τοῦ παρελθόντος διδασκόμενος, θ' ἀποφύγῃ τοὺς πειρασμοὺς τῆς παντοδυναμίας, τὴν αἰσχρὰν συναλλαγὴν καὶ τὴν διοικητικὴν παραλυσίαν, ἧς παρέσχεν εἰδεχθὲς παράδειγμα κατὰ τὴν προηγουμένην πρωθυπουργίαν αὐτοῦ.

Ἡ *Πρωΐα* ψάλλει, ὡς εἰκός, τὸ θούριον τῆς νίκης:

Τὴν νίκην ταύτην τὴν κατ' ἐξοχὴν ἐθνικήν, δικαίως πανηγυρίζει ὁ ἐργάτης αὐτῆς λαός, ὅστις ἀπὸ ταύτης προσδοκᾷ οὐσιώδη καὶ ριζικὴν μεταβολὴν τῆς σημερινῆς καταστάσεώς του καὶ ταχεῖαν κατὰ τὸ δυνατὸν ἄρσιν τῆς κακοδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος τῆς τε ἐθνικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς. Ἀπὸ τῆς ὡραίας βασιλίσσης τοῦ Ἰονίου πελάγους μέχρι τῆς παλλεύκου νύμφης τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ τῆς μεγαλόφρονος μεγαλουπόλεως τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης αὐτῆς, τῆς ἑτέρας ἑστίας τῆς ἐθνικῆς δόξης ἀντηχοῦσιν οἱ παιᾶνες τῶν νικητῶν· ἡ Θεσσαλία ὁλόκληρος τὴν αὐτὴν ψάλλει ἐπῳδὸν τοῦ θουρίου ᾄσματος τῆς νίκης τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς μερίδος, πᾶσαι αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος, αἱ πρωτεύουσαι τῶν νομῶν ἐναμίλλως ἔδησαν ἐν τῇ ἐθνικῇ νίκῃ, ἐφ' ᾗ ἤδη τελοῦσι τὴν μεγάλην πανήγυριν.

Ἡ *Ἐωθινή*, τὸ ὄργανον τοῦ κ. Τρικούπη, ἀποδίδει εἰς τοὺς ἕως σήμερον ἀντικοινοβουλευτικούς, τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ.

Ἡ πολιτικὴ ἥτις ἀπό τινος ἐπιδιώκει τὴν στρέβλωσιν τοῦ πολιτεύματος καὶ ζητεῖ Βουλὴν ἄνευ κομμάτων, κόμματα ἄνευ ἀρχηγῶν, ἀνεξάρτητον Βουλὴν ὑποδούλων διευθυνομένην δι' ἐπινεύσεων, ἀδέσποτον ποίμνιον προβάτων, ὁδηγούμενον διὰ τῆς ῥάβδου, ἐνόμισεν ὅτι εἰργάζετο ὑπὲρ ἑαυτῆς οὕτως ἐργαζομένη κατὰ τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ἀφαιροῦσα δι' ὅλων τῶν μέσων αὐτῆς τὰς δυνάμεις ἐκείνου, ὅστις τοσάκις ἐχρησιμεύσεν εἰς αὐτὴν ὡς στήριγμα, τὰς μετεβίβασεν ἄκουσα εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀπεχθάνεται πλειότερον παντὸς ἄλλου, ἀντὶ δὲ τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐκμηδενίσεως, τὴν ὁποίαν

ἐζήτει, ἐγέννησε κομματικὸν μεγαθήριον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵσταται ἤδη περίτρομος καὶ συνεσταλμένη, ἀναλογιζομένη τὸ μέγεθος καὶ τὰς συνεπείας τοῦ διαπραχθέντος σφάλματος.

Καταλήγει δὲ ὡς ἑξῆς :

Μακρὰν τοῦ βωβοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, τοῦ στερουμένου συγχρόνως τοσούτων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐκτὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπὶ δεκαετηρίδας ἀντήχησεν ἡ φωνὴ αὐτῶν, ὁ ἀποτυχὼν ἀρχηγὸς καὶ οἱ ἡττηθέντες ὁπαδοί, δίδουσι πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ συναισθήσει καθήκοντος ἐντίμως ἐκπληρωθέντος καὶ μίαν ἀπευθύνοντες πρὸς τὸ ἔθνος εὐχήν, ὅπως μηδέποτε θρηνήσῃ διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς 16 Ἀπριλίου.

Ο ΜΑΪΟΣ

Χαῖρε τῶν μηνῶν χαριέστατε ! Χαῖρε μειδιῶσα νεότης τοῦ ἔτους!.. Χαῖρε εὐθυμία καὶ ἀγαλλίασις τῆς θνητῆς ζωῆς ἥτις ὁμοιάζεις πρὸς τὸ αἰώνιον ἔαρ !

Χαῖρε ὦ Μάϊε ! Διαυγὴς λάμπει κατὰ τὴν ἐπάνοδόν σου ἡ ἀμέτρητος οὐρανία καμπύλη τοῦ αἰθερίου ζαπφύρου, ἔνθα βλέπω ὀρχουμένους τοὺς μαρμαίροντας ἀστέρας τῆς νυκτός, καὶ ὡραῖον τὸν ἥλιον ἐπαναφέροντα τὴν ἡμέραν καὶ ἐκχέοντα χρυσίζοντας χειμάρρους ἀκτίνων.

Χαῖρε ὦ Μάϊε! ἄλλοι μὲν τέρπονται ὑμνοῦντες τὸν ὑετώδη Ἀπρίλιον, ἐγὼ δὲ μόνον τὰς γαληνίους ὡραίας ἡμέρας σου, τὴν ἡδείαν αὔραν σου καὶ τὸν θωπευτικὸν μορμορυγμὸν τῶν ῥυακίων σου ἀγαπῶ. Ἐγὼ προτιμῶ τὴν λυγιρὰν βυτάνην τῆς χλοαζούσης πεδιάδος, τοὺς ὑψικεφάλους στάχεις τῆς εὐρείας κοιλάδος, τὰς κληματώδεις κατωφερείας τῶν λόφων καὶ τὰς ἐκτάσεις τῶν βουνῶν ἐστεμμένας ὑπὸ τῆς καστανέας καὶ τῆς ἐλάτης.

Χαῖρε ὦ Μάϊε! ἐγὼ σὲ προτιμῶ μὲ τὸ μειδίαμα τῶν ἀνθέων σου ὅτε ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς τὰ περικοσμεῖ ὡς διὰ πολυτίμων λίθων, ὅτε ἡ ἑσπερινὴ ἀκτὶς δίδει αὐτοῖς τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης, καὶ ὅτε ἡ πλήρης τῆς εὐωδίας των ἀτμόσφαιρα ἀποκοιμίζει τὴν φαντασίαν ἐντὸς ἐπιγείου παραδείσου.

Χαῖρε ὦ Μάϊε! Ἐγὼ σὲ προτιμῶ ὅτε μυροβόλος καὶ ἀνθοστεφὴς προβάλλεις πρὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἁρπάζων αὐτὸν ἐν τῇ μέθῃ τῆς καλλονῆς σου, νέους ὁρίζοντας τῷ ἀνοίγεις ἔνθα οἱ τῆς ποιήσεως ψθόγγοι ἡδέως ἀντηχοῦσι.

Χαῖρε ὦ Μάϊε ! ἐγὼ σὲ προτιμῶ πλέον ἢ ὅσον τὰ χείλη δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσι, διότι καὶ εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς πόλεις καὶ εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ εἰς τ' ἄγρια δάση καὶ ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ πανταχοῦ σὲ ἀκούω ἐπαναλαμβάνοντα τὸ ὡραῖον Ὄνομα πρὸς ὃ ἀφιέρωσας σεαυτόν. Τὰ πολυειδῆ καὶ εὔοσμα ῥόδα σου, τὰ πάλλευκα κρῖνά σου σχηματίζουσιν εὐώδεις καὶ θαλλεροὺς στεφάνους ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐκείνων πέριξ τῶν ὁποίων αἱ γλυκύφθογγοι ἀηδόνες σου ὡς νέοι ἄγγελοι ἐπαναλαμβάνουσι μετὰ τῶν Χριστιανῶν τὸν οὐράνιον ὕμνον

«*Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία.*»

Χρ.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΡΩΜΗι

(Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ).

Εὐχαρίστως βλέπομεν ἐνταῦθα ὅλως ἔκτακτον ἐξέγερσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν μεταφορὰν τῆς Ἁγ. Μεταδόσεως εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ὁ λαὸς ἐν συγκινήσει ἀκολουθεῖ προσευχόμενος καὶ ἀποδίδων οὕτω τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτοῦ. Ἡ δὲ κυβέρνησις ἥτις εἶχεν ἀπαγορεύσῃ δι' ἐγκυκλίου τὰς ἐπισήμους ταύτας μεταφοράς, ἤδη παραβλέπουσα ἀναγνωρίζει ὅτι διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου δὲν δύναται ν' ἀκυροῖ τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους. Φαίνεται δ' ἀσπαζομένη τὴν ἰδέαν τοῦ Μακιαβέλλη ὅστις ἀπεκάλεσεν ἀνοήτους τοὺς νομίζοντας ὅτι δύνανται ν' ἀφαιρέσωσι τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἀπὸ λαὸν ἐν αὐτῷ βιώσαντα.

Οἱ Λονδίνειοι «Καιροὶ» δημοσιεύουσι τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λέοντος ΙΓ'. πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν λαόν. Ἐν αὐτῇ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ Πάπας λέγει ὅτι ἐπεθύμει πρὸ πολλοῦ ν' ἀποδείξῃ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀγγλικὴν φυλὴν δι' ἰδιαιτέρας πρὸς αὐτὴν ἐγκυκλίου. Ἀναμιμνήσκων τὰς ἐνδείξεις τῆς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν στοργῆς τῶν ἀνέκαθεν ἄκρων Ἱεραρχῶν τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὁσημέραι αὐξούσης ἀνάγκης τῆς ἑνώσεως τῶν ὁμολογούντων τὴν χριστιανικὴν πίστιν ὡς τὸ μόνον μέσον ὑπερασπίσεως κατὰ τῆς προόδου καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ὡς συνέπειαν ταύτης ἀναφέρω ὅτι ὁ ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Οὐόρσεστερ ἀνήγγειλεν ὅτι σκοπὸν ἔχει νὰ διορίσῃ ἡμέραν τινὰ ἣν ν' ἀφιερώσῃ εἰς ἰδιαιτέρας προσευχὰς ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ ἀγγλικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντορβερύ. Καθ' ἃ δὲ λέγεται τὸ παράδειγμα αὐτοῦ θ' ἀκολουθήσωσι πολλοὶ τῶν ἀνωτέρων ἐκκλησιαστικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν ἐν Βορδώ, οἱ σύλλογοι τῶν μοναρχικῶν νέων ἐν Γαλλίᾳ προτίθενται νὰ δωρήσωσι τιμητικὴν σπάθην, ἀριστούργημα τέχνης, εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, κομισθησομένην ὑπὸ ἰδιαιτέρων ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγέντων ἀντιπροσώπων.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐξακολουθεῖ ἡ μεταξὺ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας ἔρις ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θρησκεύματος. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὡς γνωστόν, τροποποιηθὲν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἥτις ἐπιθυμεῖ αὐτὸ ἀκριβῶς ὡς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐξεπονήθη. Εἶναι δυσχερὲς νὰ προίδῃ τις τὸ πέρας τῆς πολιτικῆς ταύτης διαμάχης. Οὐδόλως δ' ἀπίθανον νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ ταύτης νικηταὶ οἱ Ἑβραῖοι οἵτινες εἶναι πολυπληθεῖς ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ὀλίγη σκέψις ἐπὶ τῆς ἀντισημητικῆς ἐξεγέρσεως ἥτις πλυμμηρεῖ τὴν Εὐρώπην, ὥφειλε νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς Ἑβραίους φρόνησιν καὶ μετριοπαθειαν ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις ἔνθα οὐδ' ἡ θρησκεία οὐδ' ἡ πατρὶς ἀνέχεται αὐτούς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν ἐν Rouen ὑποδοχὴν αὐτοῦ οὕτως ἀντεφώνησε τὸν προσφωνήσαντα Ἐπίσκοπον Sourrien :

«Εὐγνωμονῶ ὑμῖν, Πανιερώτατε, διὰ τὰς ἀπευθυνθείσας μοι εὐχάς. Πολλάκις ἐπανέλαβον : ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἀρκούντως εὐρεῖα ὅπως σκιάσῃ ἅπαντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, οἱωνδήποτε φρονημάτων καὶ θρησκείας. Χαίρω, Πανιερώτατε, διότι συναντηθεὶς μεθ' ὑμῶν μοὶ δίδεται ἡ εὐκαιρία ὅπως εὐχηθῶ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως ἁπάντων τῶν Γάλλων καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος αὐτῶν». Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Εὐτ. Φὼρ, ηὐχαρίστησαν τὸν καθολικὸν ἐν γένει τύπον. Εἶναι πλέον καιρὸς ὅπως τοὺς λόγους διαδεχθῶσι τὰ ἔργα ὑπὲρ τῆς τοσοῦτον ποθουμένης ἑνότητος καὶ εἰρήνης τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους.

Εἰς τὸν αἰδέσιμον Πατέρα Woogel τοῦ τάγματος τοῦ Ἰησοῦ ἀπενεμήθη τὸ παράσημον τοῦ Λέοντος τῆς Νεολανδίας παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Κάτω Χωρῶν διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἃς παρέσχεν πρὸς τοὺς Ὁλλανδοὺς στρατιώτας κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Λουμπόκ.

Ὑπερηφάνως ἡ Ρώμη ἐτέλεσε μεγαλοπρεπεῖς ἑορτὰς ὑπὲρ τοῦ ἐνδόξου αὐτῆς ποιητοῦ Τορκουάτου Τάσσου, αἱ ποιητικαὶ τοῦ ὁποίου δάφναι ηὐξήθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ρωμαϊκῆς πίστεως. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ποιητικῶν του δοξῶν διωκόμενος ὑπὸ τῶν λαϊκῶν ἐξουσιῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ σεπτὸν Βατικανὸν ἔνθεν ἐξύμνησε τοὺς ἥρωας τῆς «Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ». Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγ. Ὀνοφρίου παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἔνθα σήμερον νέοι στέφανοι ἀειθαλεῖς ἔστεψαν τὴν λευκὴν ἐκ μαρμάρου κορυφὴν τοῦ ὑμνητοῦ τοῦ εὐσεβοῦς Γοβρέδου, κλείσαντες καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ὑπὲρ πίστεως ἐνδόξους αὐτοῦ ἀγῶνας.

Ἀπεστάλη εἰς Τύνιδα ὁ καλλιτέχνης Crauk ἐντεταλμένος τὴν ἀνέγερσιν Μαυσωλείου εἰς τὸν ἀείμνηστον καρδιναλιον Lavigerie.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Μαδρίτης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἄρτι συσταθέντος αὐτόθι πρώτου Καθολικοῦ Συλλόγου τῶν Ἐργατῶν ἐξεφώνησε λόγον περὶ τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, ὅπερ, ὡς εἶπε, δὲν θὰ λυθῇ ἢ καὶ διὰ τῆς συμπράξεως τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην παρῆσαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπισημότητες. Ὡς γνωστὸν ὁ Πάπας θερμῶς συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς τάξεως ταύτης τῶν ἐργατῶν ποθῶν ὅπως διὰ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως, κατανοήσωσι καὶ ρυθμίσωσι ἀφ' ἑαυτῶν δεόντως τὸ μεγάλως ἀπασχολοῦν τὴν κοινωνίαν ἐργατικὸν ζήτημα.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δὲν γνωρίζομεν ὁποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἡμῶν τὸ θέαμα τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ἐν τούτοις ἀνεπιφυλάκτως ὁμολογοῦμεν ὅτι οὐχὶ ἅπαξ ἠσθάνθημεν τὸ ἐρώθημα ἀνερχόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν ἡμῶν, τὴν ἀτομικὴν ἡμῶν ἀξιοπρέπειαν βαρέως τρωθεῖσαν, διότι εἴδομεν τὸν πολίτην Ἕλληνα, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν μόνον, λησμονοῦντα τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, περιφρονοῦντα τὴν φιλοτιμίαν του καί, ἐπιτραπήτω νὰ εἴπωμεν, πωλοῦντα αὐτὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν του ὡς ἐλευθέρου καὶ λογικοῦ ὄντος.

Καὶ φαινόμεθα ἴσως ὑπερβολικοὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις ἡμῶν ταύτας διότι ἐν πνεύματι ἀμεροληψίας διελθόντες τὴν ἐκλογικὴν ταύτην θύελλαν δὲν προσεβλήθημεν ὑπὸ τῆς κοινῆς παραζάλης, καθόσον ὅτε ἡ ἐκλογικὴ παραφροσύνη ἐκύλιεν εἰς τὴν δίνην αὐτῆς τοὺς πλείστους, ἡμεῖς ἐμείναμεν ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν ἑκάστῳ ἀνεξαρτήτῳ πολίτῃ θέσιν.

Ἀλλὰ μὴ πᾶς ζῶν ἐν Ἀθήναις δὲν δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ὀρθοῦ καὶ δικαίου τῶν φράσεων ἡμῶν; Μὴ δὲν ἐβλέπομεν καθ' ὅλας τὰς συνοικίας τῆς πρωτευούσης ἀνθρώπους οἵτινες ἄλλοτε δὲν θὰ κατεδέχοντο εἰς τοὺς ἤδη ἀχωρίστους ὀπαδούς των νὰ ῥίψωσι βλέμμα, νῦν δὲ εἰσερχομένους εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ τὰ ὑπόγεια καὶ μετὰ καρτερίας φέροντας τὴν ἐν αὐτοῖς δυσωδίαν καὶ τὴν ἀποτρόπαιον ὄψιν τῶν περὶ αὐτοὺς καπηλικῶν ἀθυρμάτων; Κατ' αὐτὰς εἴδομεν ἀνθρώπους κηρύττοντας καὶ ἐπισφραγίζοντας τὴν ἰσότητα διὰ τοῦ μειδιάματος καὶ τῆς δελεαστικῆς χειραψίας πρὸς τοὺς δῆθεν φίλους οὓς μέχρι τῆς χθὲς ἀγνοοῦντες περιεφρόνουν καὶ δι' οὓς αὔριον θὰ εἴπωσι μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας «οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον».

Ἐρωτῶμεν ἂν δικαίως ἢ ὄχι ἐξεχείλισεν ἡ ἀγανάκτησις ἡμῶν διότι εἴδομεν λαὸν ὁλόκληρον ἄλλοτε φιλήσυχον, θετικόν, ἀφιερωμένον εἰς τὸ ἔργον του, λαὸν νυχθημερὸν μοχθοῦντα ὅπως κερδίσῃ τὸν ἄρτον αὐτοῦ, λαὸν τοῦ ὁποίου τὰ δάκρυα διατηροῦσιν εἰσέτι καὶ θὰ διατηρήσωσιν ἴσως τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον, ὑγρὰς τὰς παρειάς του, λαὸν θρηνοῦντα τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως, τὴν παντελῆ πτωχείαν του, σήμερον δὲ ὡς παράφρονα, ὑπὸ μανίας φερόμενον! Ἐγκατέλιπε τὸν οἶκόν του, ἐγκατέλιπε τὴν οἰκογένειάν του, τὴν ἐργασίαν του, διέρχεται τὰς ὁδοὺς ζητωκραυγάζων μέχρι διαρρήξεως τῶν πνευμόνων του, παραφόρως ἐνθουσιᾷ, ὑβρίζει, τραυματίζεται καὶ τραυματίζει καὶ διατί πάντα ταῦτα; διατί ὁ τόσος πάταγος; εἶνε ἆρά γε ἐκδήλωσις πολιτικῶν φρονημάτων, ἐξωτερίκευσις ἐνδομύχων πεποιθήσεων, κραυγὴ πρὸς ὑπερίσχυσιν τοῦ τῆς πατρίδος ἀγαθοῦ; Πᾶν ἄλλο ἢ τοῦτο. Εἶναι ὁ δαίμων τῶν κομμάτων, εἶναι τὸ αἰσχρὸν τῆς συναλλαγῆς συμφέρον, τὸ φοβερὸν τοῦτο μέγα θηρίον τὸ κατασπαράξαν ὑπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὕπαρξιν.

Ἀλλ' εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ κατέρχηται ὁ λαὸς μέχρι τῆς ταπεινωτικῆς ταύτης βαθμίδος, ἀφομοιούμενος πρὸς ἀγέλην προβάτων; Ἂν ὁ ψηφιζόμενος εἶνε ἄξιος τῆς ἐπιστοσύνης τοῦ λαοῦ, ἂς ψηφίσῃ αὐτὸν ἕκαστος κατὰ συνείδησιν, οἱ παράλογοι ὅμως ἐνθουσιασμοί, αἱ ὑποβολιμαῖαι ἐκδηλώσεις αἰσθημάτων, οἱ φατριασμοί, αἱ ὕβρεις, αἱ λοιδωρίαι, αἱ ἀντεγκλήσεις, οἱ διαπληκτισμοὶ καὶ τὰ παρόμοια ἂς τεθῶσιν ἐκποδών.

Ἡ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω ὅθεν συνθήκας διεξαγωγὴ τῶν ἐκλογῶν εἶναι τὸ κύριον αἴτιον τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῶν καλπῶν τῶν πλέον ἀνεξαρτήτων, τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων ἐκλογέων. Δυνάμεθα διὰ τῆς στατιστικῆς τῶν ψηφοφορούντων, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κεκτημένους τὸ δικαίωμα τοῦτο, ν' ἀποδείξωμεν ὅτι οὐχὶ σμικρὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιτῶν ἐκείνων οἵτινες ἀπέχουσι τοῦ ἱεροῦ τούτου πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Αἱ ψῆφοι αὗται ἀνήκουσαι εἰς τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους πολίτας, τοὺς μὴ συνδεομένους πρὸς ἀπώτερα ἀτομικὰ συμφέροντα, ἀπόλλυνται συνεπείᾳ τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως ἥτις καταλαμβάνει τοὺς χρηστούς, τοὺς φιλησύχους ἐκλογεῖς, ἕνεκεν τῆς τοιαύτης θλιβερᾶς τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Θὰ μᾶς εἴπητε ὅτι ὁ λαὸς ἔχει ἀνάγκην ν' ἄγηται μὴ δυνάμενος νὰ βαδίσῃ μόνος. Θὰ μᾶς ὑπενθυμήσητε ἴσως τὸ «ὡσαννὰ» καὶ τὸ «σταυρωθήτω» τῶν Ἰουδαίων δι' οὗ ἀποδεικνύεται τίς ἐστιν ὁ λαός. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει εἰμὴ ὅτι οἱ ἄγοντες τὸν λαὸν ὀφείλουσιν οὐχὶ νὰ σύρωσιν αὐτὸν ὡς ὄργανον τυφλόν, ἀλλὰ νὰ τὸν φωτίζωσιν, οὐχὶ νὰ διαφθείρωσι τὴν συνείδησίν του, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ τῷ ὑποδεικνύωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εὐθύτητος, οὐχὶ ν' ἀγοράζωσιν αὐτὸν ὡς πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ τῷ ἀναπτύξωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐν τῷ φρονήματι.

Μόνον ὑπὸ τοιούτων σωτηρίων ἀρχῶν ἀγόμενος ὁ λαὸς οὐ μόνον δύναται ἑαυτὸν νὰ ὑψώσῃ ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ τε ὀρθοῦ καὶ δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσχημίας, ὧν δυστυχῶς γίνεται ἔρμαιον, ἀποφεύγων, δύναται ν' ἀποβῇ παράγων ἀληθὴς καὶ σπουδαῖος τῆς εὐημερίας τῆς πατρίδος διὰ τῆς λελογισμένης καὶ εὐσυνειδήτου ἐκλογῆς ἐκείνων οἵτινες καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν ἔχουσιν ὅπως ἐργασθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς.

Χρ.

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πνοὴ Θεοῦ σ' ἐγέννησε
Στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ
Ροδόπλαστη παρθένα μου
Χρυσῆ πρωτομαγιά.

✻

Γιὰ σένα τετερίζουνε
Στοὺς κλάδους τὰ πουλιὰ
Ροδόπλαστη παρθένα μου
Χρυσῆ πρωτομαγιά.

✻

Τὰ ἄνθη σ' ἐποθήσανε
Ὁ κρῖνος, ἡ μοσκιὰ
Ροδόπλαστη παρθένα μου
Χρυσῆ πρωτομαγιά.

Μὲ τὰ φιλιά σου δρόσισε
Τῆς γῆς τὴν ξηρασιὰ
Ροδόπλαστη παρθένα μου
Χρυσῆ πρωτομαγιά.

✻

Τὰ μῦρα σου διασκόρπισε
Στὴ μαύρη μου καρδιὰ
Ροδόπλαστη παρθένα μου
Χρυσῆ πρωτομαγιά.

Ι. Μ.

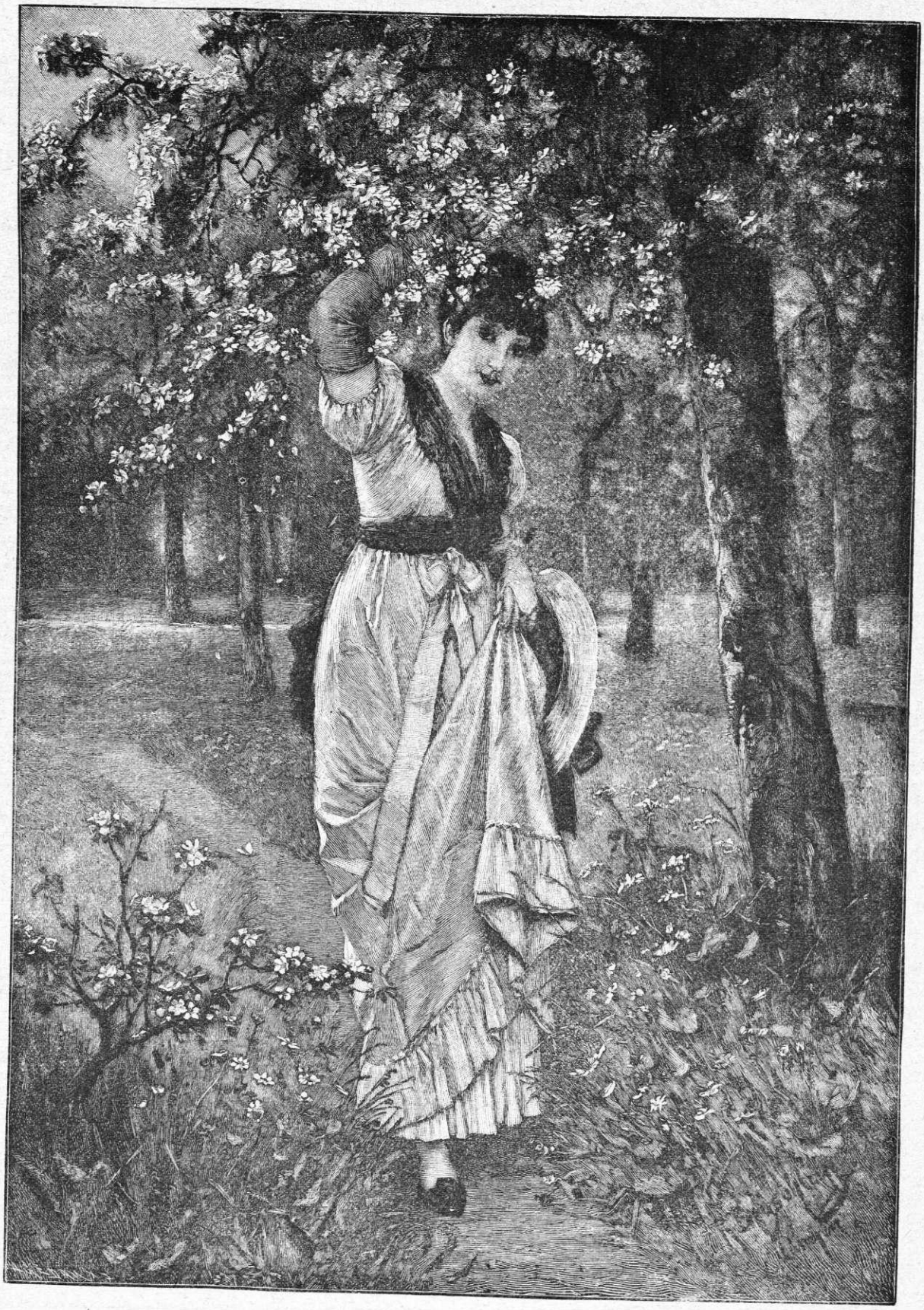

ΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΑΝΘΗΣΕΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Δὲν ἦτο ἀκόμη τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ οἰκογένειά του προεμάντευε τὸν ὑψηλόν του προορισμόν. Ὁ πατήρ του θωπεύων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔλεγεν «Ἄ! εἶναι παιδὶ ὅπου κάτι θὰ κάμῃ».

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ προαισθήματα ταῦτα. Αἱ σπουδαί του ὑπῆξαν πολὺ ὀλίγον ἔξοχοι. Εἰς τὸ σχολεῖον ἔδειξε περισσοτέραν ἱκανότητα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν σφαιρῶν ἢ εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰ λατινικά.

Ἐν τούτοις εἷς ἐκ τῶν θείων του ἔλεγεν ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι δὲν ἦσαν πάντοτε καὶ ἐπιμελεῖς. Πραγματικῶς ὁ χρόνος ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε μέγα δίκαιον.

Ὁ ἥρως μας τέλος ἔγινε νέος, ἀνήρ, ὁπότε ἡμέραν τινὰ ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου μὲ μίαν ἰδέαν, ἰδέαν ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ εἶνε ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ζωῆς του. Εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Θὰ κάμω κάτι τι!

Ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν ἐὰν τὸ κάτι τι τοῦτο ὤφειλε νὰ εἶναι ἐπικόν τι ποίημα, κωμῳδία ἢ φιλοσοφικὴ πραγματεία. Τὸ συμπέρασμά του ἦτο ὅτι τὸ ἔργον του ἔπρεπε νὰ εἶναι μέγα καὶ ἄξιον λόγου

Ἵνα τελείως προπαρασκευασθῇ ἀπεφάσιστε νὰ μὴ ἐξαντλῇ τὰς διανοητικάς του δυνάμεις, πρὸς τοῦτο δὲ οὐδεμίαν του γραμμὴν ἔδωσε πρὸς δημοσίευσιν εἰς ἐφημερίδα τινά. Ὁ ἥρως μας συνεκέντρου ὅτι εἶχεν ὅπως ὅλον ὁμοῦ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Πρότοῦ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ περιεχομένου, ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ὁρίσῃ τὸν τίτλον τοῦ συγγράμματος.

Τοῦτο ὑπῆρξε μέγα ζήτημα δι' αὐτόν. Δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τίτλον ἀνάξιον τοῦ μεγαλουργήματος τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψιν. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἀπέβλεπεν εἰς τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐποιεῖτο ἐκ τοῦ συγγράμματός του, λάμψις φωτὸς διῆλθε τοῦ νοός αὐτοῦ.

— Ἄ! τὸ βιβλίον μου, συνεπέρανε, θὰ ὀνομασθῇ «*τὰ Μεγάλα Μαθήματα*».

Λαμπρὸς τίτλος, ὅστις οὐδὲν ἐσήμαινε καὶ ὅστις πολλὰ ἔλεγεν! ὅστις τῷ ἄφινε ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς ἐκλογῆς τῆς ὕλης, τῆς περιγραφῆς τῶν ἰδεῶν του καὶ τῶν μεγάλων του σχεδίων.

Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας:

— Καὶ ὁ υἱός σας δὲν κάμνει τίποτε;

Ὁ εὐτυχὴς πατὴρ ἀπήντα:

— Ἀναμένετε. Θὰ κάμῃ κάτι τι . . . . .

Εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων καὶ συγγενῶν δὲν ὡμίλουν εἰμὴ μόνον διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ὁ ἥρως μας ἡτοίμαζε· καὶ ἐπειδὴ οἱ φίλοι του δὲν εἶχον ἀκόμη αἰτίαν ζηλοτυπίας ἔλεγον πολὰ καλὰ περὶ αὐτοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτόν, περιεπάτει ἀνὰ τοὺς δρόμους σκεπτικός, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ζητοῦντός τι Καὶ πράγματι, ἐζήτει τί ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα ὑπὸ τὸν τίτλον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον γνωρίζομεν.

Εἷς πλούσιος μεγαλέμπορος τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ἦτο περιζήτητος διὰ τὴν προῖκα καὶ τὰ προτερήματά της ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

— Εἶναι παιδὶ ἀξίας, ἔλεγεν. Ζητεῖ ν' ἀναδειχθῇ καὶ βεβαίως θὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἰδοὺ ὁ σύζυγος ὁ ὁποῖος ἁρμόζει εἰς τὴν θυγατέρα μου. Ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ γαμβρὸν πλούσιον: ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὴν θέλησιν νὰ κάμῃ κάτι τι.

Ἐν ᾧ ὁ μέλλων συγγραφεὺς τῶν «Μεγάλων Μαθημάτων» ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτὸν εὐσυνειδότως τί ἔμελλε νὰ πράξῃ, ἰδοὺ αἰανηδίως ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του σεβάσμιος ἀριθμὸς χιλιάδων, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ θελκτικὴν σύζυγον.

Ἡ ἀγαθὴ αὕτη νέα εἰδοποιηθεῖσα ὅτι ἔμελλε νὰ συζευχθῇ τὸν μέλλοντα συγγραφέα μεγάλου τινος ἔργου, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας συνείθισε ν' ἀτενίζῃ αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ Εὐτυχὴς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός του θαυμάζει! Ἡ σύντροφος τοῦ βίου του οὐδεμίαν παρέλειπε περιποίησιν πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ περιεῖχε τὰ στοιχεῖα ἔργου τοσαύτης σπουδαιότητος. Ὁπότε ὁ σύζυγός της ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἀφῃρημένος τῷ ἐσιγχώρει λέγουσα:

— Φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον του δὲν προχωρεῖ ὡς αὐτὸς θὰ ἐπεθύμει.

Ἐὰν παρεπονεῖτο ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ πονοκέφαλον:

— Ἀλλὰ κοπιάζεις πολύ, τῷ ἔλεγε, δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον.

Καὶ τοῦ ἀφῄρει τὰ βιβλία καὶ τὰς σημειώσεις, διότι ἀπειρία τοιούτων, ἐκάλυπτον τὸ γραφεῖον του, χαρτία πανταχοῦ ἦσαν διεσπαρμένα . . . Διήρχετο ὁλοκλήρους ὥρας ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀδιακόπως συλλογιζόμενος. Καίτοι ὅμως δὲν ἔκαμνε τίποτε, μὴ νομίσητε ὅτι ἦτο ἐν γνώσει τῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰς βάρος του παιζομένης κωμῳδίας. Ὤ! ὄχι! ἦτο ὅσον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ εἰλικρινής . . . ἀκούων καθ' ἑκάστην τοὺς ἄλλους νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, ἐπείσθη τέλος ὁ ἀνήρ, ὅτι πράγματι ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κάτι τι.

Ἵνα δύναται νὰ ἐργάζηται ἡρεμώτερον ἐνοικίασε οἰκίαν τινὰ εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἐκεῖ ἐρέμβαζεν, ἐξαπλούμενος κάτω τῶν δένδρων, προσέβλεπεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ καθήμενος παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ προσεπάθει νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινά...

Ὁ χειμὼν παρῆλθε. Οἱ φίλοι του ἐξέφρασαν τὸν φόβον μὴ τυχὸν ἕνεκεν τῆς μεγάλης φήμης τοῦ ἔργου κακεντρεχεῖς τινὲς συγγραφεῖς προλάβωσι καὶ καταχρασθῶσι τοῦ τίτλου τοῦ συγγράμματος, ἐκδίδοντες ἕτερον βιβλίον ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον.

Ὅπως ἀποφύγῃ τοιοῦτον φοβερὸν κτύπημα ἀπεφάσισε νὰ τοιχοκολλήσῃ τὴν ἑξῆς εἰδοποίησιν:

!! Ὑπὸ τὰ πιεστήρια !!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ὑπὸ Χ . . . . .

3 μεγάλοι τόμοι εἰς 8ον

Τὸ ὅλον ἔργον: 18 δραχμάς.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

---

4 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ„ 4

SILVIO PELICCO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

Θὰ ἤρχετο τέλος ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἤμην ὁ πατήρ, ὁ ὁδηγός του. Τίς γνωρίζει ἂν μὴ τὸ τέκνον τοῦτο αὐξήσῃ ὑπὸ τὰ βλέμματά μου; Τί δύναται νὰ ἀποβῇ ἔχον τοσαύτην νοημοσύνην; Φεῦ! οὐδὲν ἄλλο ἢ δεσμοφύλαξ τις ἢ ἕτερόν τι παρόμοιον. Καὶ δὲν θὰ ἤμην εὐεργέτης του ἐὰν κατώρθουν νὰ τῷ ἐμπνεύσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, καὶ νὰ εἰσάξω ἐν τῇ τρυφερᾷ του καρδίᾳ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ εὐγενείας;

Ὁ μονόλογος οὗτος, ἦτο φυσικώτατος. Πάντοτε ἐδοκίμασα ποιάν τινα κλίσιν πρὸς τὰ παιδία, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου μοὶ ἐφαίνετο θεῖον! Τὸ ἐξεπλήρωσα ἐπί τινα χρόνον πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰούλιον Πόρρον, νέους ἀρίστων ἐλπίδων, τοὺς ὁποίους ἠγάπησα καὶ θὰ ἀγαπῶ πάντοτε ὡς ἴδια τέκνά μου. Ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει ποσάκις κατὰ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς διαμονήν μου ἡ φαντασία μου ἵπτατο πρὸς αὐτούς! πόσον ἐθλιβόμην μὴ δυνάμενος νὰ συμπληρώσω τὴν ἀνατροφήν των . οἵας ἐνθέρμους εὐχὰς ἀπηύθυνον πρὸς τὸν Πλάστην ὅπως τύχωσι διδασκάλου ὅστις νὰ ἐξισοῦτο πρὸς ἐμὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην μου! Πολλάκις ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: — Ὁποία τρομερὰ παρῳδία εἶναι αὕτη. Ἀντὶ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰουλίου, νέων πεπροικισμένων διὰ τῶν ὡραιοτέρων προτερημάτων ἄτινα δύναται ἡ φύσις νὰ δωρήσῃ, ἡ τύχη μοὶ δίδει ὡς μαθητὴν ταλαίπωρόν τινα κωφάλαλον, υἱὸν κλέπτου! . . προωρισμένον διὰ δεσμοφύλακα . . .

Αἱ σκέψεις αὗται μὲ ἀπήλπιζον, μὲ ἐλύπουν. Ἀλλὰ μόλις ἤκουον τὰς διαπεραστικὰς κραυγὰς τοῦ μικροῦ μου ἀλάλου, τὸ αἷμά μου ἔβραζεν ὡς πατὴρ ἀκούοντος τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ του. Καὶ αἱ κραυγαί του, καὶ ἡ φωνή του ἀφῄρουν ἀπ' ἐμοῦ οἱανδήποτε ταπεινωτικὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν. Εἶναι ἆρά γε σφάλμα του ἐὰν τὸ πρόσωπόν του εἶναι κατεστιγμένον, ἐὰν πάσχῃ, ἐὰν εἶναι τέκνον ληστοῦ ἐκπτώτου τῆς κοινωνίας μέλους; Πᾶσα ἀνθρωπίνη ψυχή, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀθωότητος, εἶναι πάντοτε ἀξιοσέβαστος. Οὕτω ἐσκεπτόμην, καὶ καθ' ἑκάστην προσέβλεπον εἰς αὐτὸ μετὰ περισσοτέρας ἀγάπης, μοὶ ἐφαίνετο προσδεῦον κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ ἐστερεούμην ἐν τῇ ἠθικῇ παρηγορίᾳ ὅτι τέλος θὰ κατώρθουν νὰ ἐξευγενίσω τὴν ψυχήν του. Ἀνελογιζόμην τὸ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: — Τίς οἶδε ἂν μὴ ἐξελθών ποτε ἐντεῦθεν δὲν δυνηθῶ νὰ παραλάβω τὸ μικρὸν τοῦτο παιδίον, νὰ θέσω αὐτὸ ἔν τινι σχολῇ κωφαλάλων, καὶ ἀνοίξω οὕτω εἰς αὐτὸ ἕτερον ὁρίζοντα ἐντιμώτερον ἐκείνου ὅστις τῷ ἐπιφυλάσσεται;

Ἐν ᾧ οὕτω ἀπησχολούμην σκεπτόμενος περὶ τῆς εὐτυχίας του, δύο φύλακες ἦλθον ἡμέραν τινὰ ἵνα μὲ παραλάβωσιν.

— Ὀφείλετε νὰ ἀλλάξητε δωμάτιον, κύριε.

— Διατί;

— Φαίνεται ὅτι συνελήφθη κανὲν ἄλλο μεγάλο κομμάτι . . . . καὶ ἐπειδὴ τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον...ὁ κύριος καταλαμβάνει...

— Ἡννόησα, εἶνε ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν συλλαμβανομένων.

Μὲ μετέφερον εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς αὐλῆς μέρος· πλὴν φεῦ! δὲν ἤμην πλέον ἐπὶ τοῦ ἰσογείου ὁπόθεν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὡμίλουν μετὰ τοῦ μικροῦ μου κωφαλάλου. Διερχόμενος τὴν αὐλὴν εἶδον τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα καθήμενον χαμαί, μελαγχολικὸν καὶ ἔκπληκτον! Εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι μὲ ἔχανε. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἠγέρθη καὶ ἔδραμε πρὸς συνάντησίν μου· οἱ φύλακες ἤθελον νὰ τὸ ἀπομακρύνωσι· τὸ ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καίτοι δὲ ῥυπαρόν, τὸ ἐνηγκαλίσθην δὶς καὶ τρὶς μετὰ τρυφερότητος, καὶ ἀπεμακρύνθην ἀπ' αὐτοῦ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακτύων.

ΚΕΦ. IX

Τάλαινα καρδία! ἀγαπᾷς τοσοῦτον εὐχερῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ζέσεως, ὑποκύψασα ἐν τούτοις φεῦ! εἰς ὁπόσας βασάνους, εἰς ὁπόσους ἀποχωρισμούς! Βεβαίως ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἥκιστα θλιβερῶν, αἰσθανθεὶς αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ μονοτόνου καὶ πενιχροῦ τῆς νέας κατοικίας μου. Ἐλεεινὸν δωμάτιον, σκοτεινόν, ῥυπαρόν, ἔχον ἀντὶ υἱέλων χάρτην ἐπὶ τῶν παραθύρων καὶ τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν κατερυπωμένοι ὑπὸ χονδροειδῶν εἰκόνων κατασκευασθεισῶν διὰ χρωμάτων ἅτινα δὲν τολμῶ νὰ ὀνομάσω· εἰς τὰ μέρη δ' ἔνθα δὲν ὑπῆρχον εἰκόνες

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον οἱ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενοι «Καιροὶ» κατεχώρισαν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 29 Ἀπριλίου τὸ ἑπόμενον ἄρθρον ὅπερ ἀναδημοσιεύομεν ὁλόκληρον :

Τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ, τὴν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὁ Πάπας Λέων ἐφαρμόζει μετὰ νεανικῆς ἀληθῶς δραστηριότητος καὶ ἐπιμονῆς. Ἰσχυρὸν ὄργανον τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ὁ Πάπας Λέων εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ γάλλου καρδιναλίου Λανζενιέ, ὃν ἐμπνέει ἀληθὴς πόθος ἑνώσεως θρησκευτικῆς, ἀγάπης χριστιανικῆς καὶ φιλελευθέρας συνεννοήσεως μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ μεγαλούργημα βεβαίως συναντᾷ ἀνυπερβλήτους δυσχερείας καὶ ἀποβαίνει φύσει σχεδὸν ἀδύνατον· ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τοῦ Πάπα Λέοντος, μεθ' ὅλα ταῦτα, αἴρουσα βαθμηδὸν τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀντιπαθείας, τὰς ὁποίας δέκα αἰῶνες ἐδημιούργησαν καὶ ἀνέπτυξαν, θὰ παρασκευάσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατάστασιν ἀγάπης, ὁμονοίας καὶ ἐμπιστοσύνης, ἀξίαν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ καρδινάλιος Λανζενιέ, ἵδρυσεν ἤδη ἐν Παρισίοις περιοδικὸν θρησκευτικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιθεώρησις τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς», εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ὁποίου ἀπηύθυνεν ὁ Γάλλος καρδινάλιος ἐπιστολήν, ἥτις ἀπεικονίζει τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν νέαν πολιτικὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

«Μετὰ μακροὺς αἰῶνας ἀδιαφορίας καὶ λήθης, λέγει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὁ καρδινάλιος Λανζενιέ, συμβάντα πηγάσαντα ἀπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἔθεντο ἐκ νέου ἐνώπιον τῆς δημοσίας γνώμης τὸ ζήτημα τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ἑνότητα τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος σήμερον στρέφει τὰ βλέμματά του πρὸς τὰς σεβασμίας ταύτας ἐκκλησίας τὴν κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἵτινες διατηροῦσιν εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν λειτουργίας ἀναμφισβήτητα τεκμήρια τῆς ἡμετέρας πίστεως. Αἱ ἐκκλησίαι αὗται ἐγένοντο ἀντικείμενον τῶν μεριμνῶν τοῦ Λέοντος ΙΓ' ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀρχιερατείας του· ἀλλ' ἀπὸ δύο ἤδη ἐτῶν φαίνεται ὅτι ἀπέβησαν ἡ κυρία καὶ μᾶλλον προσφιλὴς τῶν ἐνασχολήσεών του. Τούτου ἕνεκεν ὠφέλιμον πράττομεν ἔργον καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπίκαιρον ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸν πόθον τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ ὑποβοηθοῦντες τὰ σχέδιά του, τιθέμενοι δὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μεγάλης ταύτης θρησκευτικῆς ὑποθέσεως περιοδικὴν ἐπιθεώρησιν, ἥτις θὰ ἐργασθῇ νὰ διατηρήσῃ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὰς συμπαθείας, τὰς ἤδη λίαν ζωηρὰς καὶ πλήρεις ἐλπίδων. Ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη θὰ παράσχῃ ἐκλεκτὴν τροφὴν εἰς τὴν νόμιμον περιέργειαν, τὴν ὁποίαν παρὰ πᾶσιν ἐξήγειρεν ἡ αἰφνηδία ἀνέλιξις τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, οὐτινος αἱ συζητήσεις ἐπλήρωσαν αἰῶνας ὅλους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀγνοοῦμεν ἐν γένει τὴν καταγωγὴν τῶν χριστιανικῶν τούτων ἐκκλησιῶν, τὰ αἴτια τοῦ χωρισμοῦ των, τὴν νομιμότητα τῶν δογμάτων αὐτῶν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς των τάξεως. Ἡ «Ἐπιθεώρησις τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς» θὰ καταρρίψῃ τὰς ἀρχαίας ταύτας προλήψεις καὶ ἐξαλείψῃ τὰς ἀξιοθρηνήτους παρεννοήσεις. Κατόπιν τοσαύτης μακρᾶς διακοπῆς ἐν ταῖς σχέσεσι μετὰ τοῦ κέντρου τῆς καθολικῆς ἑνότητος κατέστημεν διὰ μοιραίας τῶν πραγμάτων συνεπείας ξένοι πρὸς τοὺς κεχωρισμένους ἀδελφοὺς ἡμῶν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐχαλκεύθησαν ὁλέθριαι ἀποπλανήσεις περὶ τῶν ἀληθῶν αἰσθημάτων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν κεχωρισμένων ἀδελφῶν. Συνέλαβον οὗτοι διὰ τὸ μέλλον τῶν ἐκκλησιῶν των δυσπιστίας, τὰς ὁποίας ἀτυχῆ τινα γεγονότα δικαιολογοῦσιν ἴσως κατὰ τὸ φαινόμενον. Οὕτω δὲ αὐτὰ τὰ κάλλιστα τῶν πνευμάτων παρατηροῦσιν ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, τὸ τόσον ἤδη λεπτόν, περιεπλέχθη ἔτι μᾶλλον ὑπὸ δυσχερειῶν φαινομενικῶν μᾶλλον ἢ πραγματικῶν. Ἂς φωτίσωμεν ὅθεν ἐκείνους, οἵτινες ποθοῦσι νὰ παρακολουθήσωσι τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο κίνημα ἐν τῇ Δύσει, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, νὰ προσεγγίσωμεν τὰ πνεύματα εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰς καρδίας διὰ τῆς συμπαθείας, νὰ προκαλέσωμεν εἰς ἀροσίωσιν καὶ νὰ ὠθήσωμεν εἰς τὴν προσευχήν».

ἦσαν κεχαραγμέναι ἐπιγραφαί. Αἱ πλεῖσται περιεῖχον τὸ ἐπώνυμον, τὸ ὄνομα καὶ τὴν παρίδα τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων, ὁμοῦ μετὰ τῆς χρονολογίας τῆς ἀπαισίας ἐκείνης τῆς συλλήψεώ. των ἡμέρας. Τινὲς περιεῖχον βλασφημίας κατὰ τῶν φαυλοβίων φίλων, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των, κατὰ γυναικός τινος, κατὰ τῶν δικαστῶν κ.τ.λ. Τινὲς ἦσαν βιογραφικαὶ περιλήψεις. Ἄλλαι τέλος περιεῖχον ἠθικὰ ἀποφθέγματα. Ὑπῆρχον ἐπὶ παραδείγματι :

«Εὐλογῶ τὴν φυλακὴν διότι μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀθλιότητά μου, καὶ τὴν ἄκραν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα».

Παρὰ τὰς ταπεινὰς ταύτας λέξεις ἦσαν κεχαραγμέναι αἱ ἐμπαθέστεραι καὶ βιαιότεραι τῶν βλασφημιῶν αἵτινες ἠδύναντό ποτε νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ στόματος ἀνθρώπου καλουμένου ἀθέου, ἐπιτιθεμένου κατὰ τοῦ Θεοῦ, λησμονοῦντος ὅτι εἶχεν εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός!

Μετὰ τὰς στήλας ταύτας τῶν βλασφημιῶν, εἵπετο ἑτέρα ἐναντίον τῶν ἀνάνδρων ἐκείνων (οὕτω τοὺς ἀπεκάλει) οὓς ἡ ἀτυχία καὶ ἡ φυλακὴ καθίστων θρησκοφίλους.

Ἔδειξα τὰς ἀσχημίας ταύτας εἴς τινα τῶν φυλάκων, ἐρωτήσας τίς τὰς εἶχε γράψῃ.

— Χαίρω, μοὶ ἀπεκρίθη διότι εὗρον τὴν ἐπιγροφὴν ταύτην. Ἔχει τόσας πολλὰς ὥστε δὲν εἶχον τὸν καιρὸν ἵνα τὴν ἀναζητήσω.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν ἤρξατο νὰ ξύῃ τὸν τοῖχον διὰ μικροῦ μαχαιρίου ἵνα τὴν ἀποσβέσῃ.

— Διατὶ τοῦτο; τῷ εἶπον.

— Διότι ἐκεῖνος ὅστις τὴν ἔγραψε καὶ ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον διὰ φόνον ἐκ προμελέτης, μετηνόησε, καὶ μὲ εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τῷ κάμω τὴν χάριν ταύτην.

— Ὁ Θεὸς νὰ τῷ συγχωρήσῃ! ἀνέκραξα· καὶ τί εἴδους φόνον εἶχε πράξῃ;

— Μὴ δυνάμενος νὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν του, ἐφόνευσε τὸ τέκνον αὐτοῦ, τὸ ὡραιότερον πλάσμα τῆς γῆς.

Κατελήφθην ὑπὸ φρίκης. Εἶναι δυνατὸν ἡ μυσαρότης νὰ φθάσῃ μέχρι τοιούτου σημείου; Τοιοῦτον λοιπὸν τέρας ἔγραφε δι' ἐκείνου τοῦ τρόπου ὡς ὄν ὑπέρτερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν; Νὰ φονεύσῃ ἓν πλάσμα ἀθῶον! ἓν παιδίον;!

ΚΕΦ. Χ

Ἐν τῇ νέᾳ μου κατοικίᾳ τῇ τοσοῦτον σκοτεινῇ καὶ ἀποτροπαίῳ, ἐστερημένος τῆς συντροφίας τοῦ φιλτάτου μου κεφαλάλου, εἶχον ἐντελῶς καταβληθῇ. Ἔμενον ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ παραθύρου μου ὅπερ ἔβλεπεν εἴς τινα διάδρομον πέραν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου μου δωματίου. Τίς μὲ ἀντικατέστησεν ἐν ἐκείνῳ; Διέκρινον ἄνθρωπόν τινα ἀπαύστως ἐν αὐτῷ περιπατοῦντα ἔχοντα ὕψος ἀνθρώπου σφόδρα τεταραγμένου. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα παρετήρησα ὅτι τῷ εἶχον δώσῃ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς γραφήν, καὶ ἔκτοτε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο γράφων ἐπί τινος τραπέζης.

Τέλος τὸν ἀνεγνώρισα καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου του ὅπως ἀνακοιθῇ. Ἦτο ὁ Μέλχιωρ Τζόγια.

Ἡ καρδία μου ὑπέφερε. Καὶ σὺ λοιπόν, ἄνερ, τοιαύτης ὑπερόχου ἀξίας, καὶ σὺ ἐδῶ!

Ἡ θέα παντὸς ἀγαθοῦ ἀνδρός, μὲ παρεμύθει, μὲ ἔκαμνε νὰ σκέπτωμαι. Τὴν ζωήν μου θὰ ἔδιδον ὅπως σώσω τὸν Μέλχιωρ Τζόγια, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐκεῖ παρουσία του, μὲ ηὐχαρίστει.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος τὸν ἐθεώρουν, προσπαθῶν ἐκ τῶν κινήσεων αὐτοῦ νὰ μαντεύσω ἐὰν ἦτο ἥσυχος ἠσθανόμην ἑαυτὸν ἰσχυρότερον, εὐτυχέστερον, ἠρεμώτερον Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἡ παρουσία προσώπου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου αἰσθάνεταί τις ἀγάπην, ἀσκεῖ ὅπως μετριάσῃ τὰς ὀδύνας τῆς ἐρημίας. Τῆς ἠρεμίας ταύτης πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν ἤμην χρεώστης ἑνὸς κεφαλάλου, νῦν δὲ ὀφείλω αὐτὴν εἰς τὴν μακρόθεν θέαν ἀνδρὸς προσφιλοῦς.

Ἀναμφιβόλως ὁ φύλαξ τῷ εἶχεν εἴπῃ ποῦ διέμενον. Πρωΐαν τινὰ ἀνοίγων τὸ παράθυρόν του, ἐκίνησε τὸ μανδήλιόν του ἵνα μὲ χαιρετίσῃ. Τῷ ἀπήντησα διὰ τοῦ αὐτοῦ σημείου. Ὦ! οἵα ἡδονὴ κατέκλυσε τὴν ψυχήν μου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀπόστασις εἶχεν ἀρθῇ ἐκ τοῦ μέσου καὶ ὅτι εὑρισκόμεθα ὁμοῦ! Ἡ καρδία μου ἐσκίρτησεν ὡς ἐρῶντος ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς φιλτάτης του. Διὰ τῶν νευμάτων ἐπεχειρήσαμεν νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ τῷ ὄντι ἐννοουμεθα πραγματικῶς· αἱ κινήσεις αὗται ἐσήμαινον ὅτι αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἠσθάνοντο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· τί δὲ ἠσθάνοντο ἡμεῖς καλῶς ἐγνωρίζομεν.

Ἔκτοτε ἐσάκις τὸν ἔβλεπον ἐκυμάτιζον τὸ μανδήλιόν μου. Μετ' ὀλίγας ὅμως ἡμέρας ἀνακαλυφθέντες μᾶς ἀπηγορεύθη τὸ τοιοῦτον! Ἐν τούτοις ἐβλέπομεν ἀλλήλους καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ μόνον ἐλέγομεν τόσα πράγματα! [Ἕπεται συνέχεια].

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ				ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ
Μάϊος.				**Ἀπρίλιος.**
Ἁγ. Φιλίππου καὶ Ἰακώβου τῶν Ἀποστόλων.	1	Τετάρτ.	19	Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.
Ἀθανασίου Ἐπισκόπου.	2	Πέμπτ.	20	Θεοδώρου ὁσ. τοῦ Τριχινᾶ.
Ἀνεύρεσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ.	3	Παρασ.	21	Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.
Μονίκης τῆς ὁσίας.	4	Σάββ.	22	Θεοδώρου τοῦ Συκιώτου.
Πίου τοῦ Ε' Πάπα Ῥώμης.	5	Κυριακ.	23	Γεωργίου μεγαλομάρτυρος.
Ἁγ. Ἰωάννου.	6	Δευτέρ.	24	Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας.
Ἁγ. Βενεδίκτου Β'. Πάπα Ῥώμης.	7	Τρίτη	25	Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου.
Ἐμφάνισις Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.	8	Τετάρτ.	26	Βασιλέως ἱερομάρτυρος.
Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ.	9	Πέμπτ.	27	Συμεῶνος ἱερομάρτυρος.
Ἀντωνίνου Ἐπισκόπου.	10	Παρασ.	28	Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Μυθιστόρημα, κοινωνικὸν ἄρθρον ὑπὸ Πατρέως.
Ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα.
Αἱ κρίσεις τοῦ τύπου.
Ὁ Μάϊος, ὑπὸ Χρ.
Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Ῥώμῃ.
Στὴν Πρωτομαγιά, ποίημα ὑπὸ Ι. Μ.
Ἐν πλήρει ἀνθήσει. Εἰκών.
Ἐκλογικὰ συμπεράσματα, κοινωνικὴ μελέτη ὑπὸ Χρ.
Τὰ Μεγάλα Μαθήματα, διήγημα.
Ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ποικίλα.
Ταχυδρομεῖον «Ἁρμονίας».
Ἡμερολόγιον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀγγέλλεται ἐκ Κάδικος ὅτι ἐργάτης τις εὗρεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Γιβιλτέρης χειρόγραφον τετυλιγμένον ἐντὸς δέματος ἐκ χονδροῦ χαρτονίου περιέχον τὰ ἑξῆς:

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Reina-Regente.

«Τὸ πλοῖον ἡμῶν βυθίζεται σήμερον Κυριακήν, ὥρᾳ 2 ½ μ. μ. τρία μίλλια ἀπὸ τῆς Accitunas. Παρακαλοῦμεν τὴν Κυβέρνησιν ὅπως παραγγείλῃ νὰ τελεσθῇ λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τὰ κύματα εἰσβάλλουσιν ἀπὸ τῆς πρύμνης· καὶ ἐντὸς μικροῦ τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ τὸ πλοῖον ἔμεινεν ἀκίνητον. Χαίρετε διὰ παντός! Ἐνθυμεῖσθε ἡμῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου σας. Χαῖρε πάτερ μου, χαῖρε μῆτερ μου, χαίρετε τέκνα μου καὶ σεῖς συγγενεῖς καὶ φίλοι! Δὲν δύναμαι νὰ γράψω περισσότερα. Εὑρίσκομαι ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἦλθεν ἡ σειρά μου»... Juan Raminez.

Ὁ Γλάδστων ἐπέστρεψεν εἰς Λονδῖνον ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Νότιον Γαλλίαν ταξειδίου του, γενόμενος μετ' ἐνθουσιασμοῦ δεκτός. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ὑποδοχῆς του ταύτης εἶναι ὅτι οὐδεὶς λόγος ἐξεφωνήθη!

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων τηλεγραφικῶν συγχαρητηρίων τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ ἀρχηγός, τοῦ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ὑπερισχύσαντος ἐθνικοῦ κόμματος ἀναφέρομεν καὶ τὸ ἑπόμενον ἐκ Πατρῶν:

«.....συνδυασμὸς κατήγαγεν ἐκθαμβωτικὴν νίκην..... Ἐνθουσιασμὸς παραλύει χεῖρα μου....

Ἕτερον τηλεγράφημα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Γραφὴ καὶ φαντασία ἀδυνατοῦσι μεταδῶσαι ἀμυδρὰν εἰκόνα ἀγομένης πανηγύρεως.....»

Ἐπίσης ἐκ τῆς «Πρωΐας», μεταφέρομεν ἐπιτυχόντος βουλευτοῦ Λευκάδος τὸ ἀκόλουθον ἱστορικὸν συγχαρητήριον:

«Χαίρω νίκην μου, καθὼς θὰ συνεργασθῶ μεθ' ὑμῶν, Ἐθνάρχα τοῦ γένους.»

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ,,

κ. Δ. Π. *Πάτρας.* Συνδρομὴ ἐτησία ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Π. *Grottaferrata.* Ἀγγελία ἐλήφθη· ἐνεγράψαμεν. — κ. Γ. Π. *Ἐνταῦθα.* Βεβαίως εἶνε ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως· ὑποχρεώσατε φίλον σας νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν εἰς ξένην γλῶσσαν. — κ. Φ. Δ. *Κέρκυραν.* Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. ἐπιστολὴν μετ' ἀποδείξεων ταχυδρομικῶς. — κ. Ν. Π. *Σῦρον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· προσεχῶς γράψομεν.—κ. Β. Ε. *Βουκουρέστιον.* Ἐνεγράμεν συμφώνως ὑμετέρᾳ ὁδηγίᾳ. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Σ. *Κωνσταντινούπολιν.* Δύνασθε νὰ ζητήσητε πρόγραμμα κατ' εὐθεῖαν παρὰ τῆς Διευθύνσεως.— κ. Ι. Μ. *Πάτρας.* Δι' ἐπιβάτου ἀπεστείλαμεν 100 σώματα βιβλίου· ἀναμένομεν ὁδηγίας περὶ τῶν λοιπῶν.—κ. Α. Π. *Σῦρον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.—κ. Φ. Δ. *Πειραιᾶ.* Ἔχετε δίκαιον. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν ὑμετέραν ἐπιθυμίαν. —κ. Α. Λ. *Τῆνον.* Λίαν εὐνόητον.— κ. Φ. Β. *Χῖον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — κ. Φ. Ρ. *Σῦρον.* Δελτάριον ἐλάβομεν· 3ος ἀριθμὸς ἀπεστάλη. Ἀπάντησιν προσεχῶς. — δ. Μ. Λ. *Κέρκυραν.* Ἐνεγράψαμεν· φύλλα ἐστάλησαν.— κ. Γ. Δ. *Ζάκυνθον.* Ἐλησμονήσατε παλαιὰν ἀλληλογραφίαν.— κ. Θ. Γ. *Σμύρνην.* Ἀφ' οὗ θεωρεῖτε αὐτὸ κατάλληλον, πέμψατε ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν.—κ. Ι. Ρ. *Ἐνταῦθα.* Σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν πρότασίν σας. — κ. Π. Δ. *Θήραν.* Συγχαίρομεν θερμῶς ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ θριαμβευτικῇ ἐπιτυχίᾳ.— κ. Κ. Μ. *Ἐνταῦθα.* Νομίζομεν ὅτι πλανᾶσθε. Ἐὰν δὲν σᾶς ηὐχαρίστησε, τοῦτο δὲν σημαίνει καὶ ὅτι δὲν ηὐχαριστήθησαν.—κ. Ε. Κ. *Ἐνταῦθα.* Ἐλάβομεν θριαμβευτικὸν memorandum... ἀναγνωρίζομεν περιφανεστάτην νίκην σας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Ἀλέξ. Φίσχερ. Γραφεῖον παραγγελιῶν. Πλατεῖα Μητροπόλεως.

Ι. Ντινβόρτ. Καθηγητὴς τῆς γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς γλώσσης. Μαθήματα διά τε ἀρχαρίους καὶ προκεχωρηκότας. Ὁδὸς Μαυρομιχάλη, 15.

Πέτρος Βαλεριάνης. Διδάσκαλος τετραχόρδου. Ὁδὸς Ναβαρίνου 30.

Νικ. Γκὰτ καὶ Μ. Γαβαλάκης. Ἐμπορορραφεῖον. Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου 4.

Ἰωσ. Μανδουρλῖνος. Ραφεῖον. Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 22.

Ι. Καλάρκος. Εὐρωπαϊκὸν ἐδωδιμοπωλεῖον. Ὁδὸς Αἰόλου 117.

Παῦλος Τσίλιας. Πιλοποιεῖον. Πῖλοι ἀνδρῶν καὶ παίδων. Συλλογὴ ψαθίνων τοιούτων. Ὁδὸς Αἰόλου 112.

Ἀλφόνσος Λαμπέλ. Πιλοποιεῖον. Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ διὰ πίλους ἱερατικούς. Ὁδὸς Αἰόλου, 90.

Νικόλ. Βεντούρης καὶ Σα. Φερετροποιεῖον. Πλατεῖα Λουδοβίκου.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι καλλιτεχνικὴν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ἂς μεταβῶσιν εἰς τὸ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΙΩΣ. ΔΕΒΩΕ-ΚΟΝΤΑΛΔΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

41 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 41

ΠΛΑΤΙΝΟΤΥΠΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—826.